

Podobne zarzuty dotyczą również drugiego wezwania do udzielenia informacji, które omawiane jest w pkt 412 wyroku. Ponieważ Komisja wiedziała, że SGL ostrzegła inne przedsiębiorstwo przed zbliżającą się kontrolą, zadała między innymi pytanie SGL, któremu z innych przedsiębiorstw firma ta przekazała tę informację. SGL wskazała jedno przedsiębiorstwo, przemilczała jednakże, że ostrzegła jeszcze inne, trzecie przedsiębiorstwo, o czym później dowiedziała się Komisja. Powyższym pytaniem Komisja zażądała udzielenia informacji „o okolicznościach (...)” i nie zobowiązała przedsiębiorstwa do „przyznania się do zachowania niezgodnego z przepisami”. Aby ocenić informację podaną w odpowiedzi SGL jako okoliczność obciążającą, której Sąd Pierwszej Instancji przypisuje istotne znaczenie, Komisja musiała najpierw dowieść naruszenie prawa.

W przedmiocie stopnia obniżenia grzywny w przypadku przekazania informacji poprzedzonego wezwaniem do udzielenia informacji.

O ile jakaś część współpracy ze strony SGL miałyby być uznana jako odpowiedź na pytanie, które byłoby niedopuszczalne w ramach wiążącego wezwania do udzielenia informacji, tzn. wezwania do udzielenia informacji w formie decyzji, Sąd Pierwszej Instancji nie dostrzegł w pkt 410 wyroku, że każde obniżenie grzywny powinno być udzielone w takim stopniu, w jakim wzbogacone zostanie dochodzenie Komisji. Stopień ten jest stosunkowo wyższy, jeżeli informacje zostały udzielone z własnej inicjatywy, ponieważ ze względu na ich wczesny wpływ, zaoszczędzona zostaje Komisji konieczność stosowania środków dochodzenia, takich jak przygotowanie i zredagowanie (również nie wiążącego) wezwania do udzielenia informacji.

(¹) Jeszcze niepublikowane w Zbiorze Orzeczeń

Odwołanie wniesione w dniu 19 lipca 2004 r. przez SGL Carbon AG od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01

(Sprawa C-308/04 P)

(2004/C 262/26)

W dniu 19 lipca 2004 r. SGL Carbon AG wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w spra-

wach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01. Pełnomocnikami procesowymi skarżącej są Dr. Martin Klusmann i Dr. Kirsten Beckmann, adwokaci, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstr. 1, D-40479 Düsseldorf.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) częściowe uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-239/01 (¹) w zakresie oddalającym skargę w tej części, w której jest skierowana przeciwko art. 3 i 4 decyzji pozwanej z dnia 18 lipca 2001 r., podtrzymując wnioski złożone przed Sądem Pierwszej Instancji;
- 2) ewentualnie, stosowne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 3 decyzji COMP/E-1/36.490 i stosowne obniżenie odsetek liczonych od powstania zawisłości sprawy i odsetek za zwłokę określonych w art. 4 decyzji w związku z pismem pozwanej z dnia 23 lipca 2001 r. (SG 2001) D/290091;
- 3) ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji przy uwzględnieniu stanowiska Trybunału Sprawiedliwości;
- 4) obciążanie pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca przedstawia siedem zarzutów zmierzających do uchylenia art. 3 i art. 4 decyzji Komisji w postaci wyroku pierwszej instancji.

1) Skarżąca zarzuca w pierwszej kolejności naruszenie zasady *ne bis in dem* poprzez brak uwzględnienia kary nałożonej za te same czyny w Ameryce Północnej jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji Komisji. Skarżąca podnosi, że ze względu na tożsamość materialnego zakresu ochrony wynikającego z norm zakazujących, służących ochronie konkurencji w Europie i Ameryce Północnej, powinno nastąpić przynajmniej zaliczenie sankcji nałożonych uprzednio w tej samej sprawie. Wynika to bezpośrednio z szeroko rozwiniętej zasady *ne bis in idem*, która znajduje zastosowanie w stosunkach prawa wspólnotowego do prawa państw trzecich albo z ujętej jeszcze szerzej zasady „*natural justice*”, obowiązującej od wyroku „*Walt Wilhelm*”. Ponadto Trybunał Sprawiedliwości potwierdził zasadniczo w sprawie *Boehringer* obowiązek zaliczania sankcji nałożonych w Stanach Zjednoczonych w przypadku zaistnienia *idem*, czego nie dostrzegł Sąd Pierwszej Instancji.

2) W zakresie stwierdzeń Sądu Pierwszej Instancji dotyczących określenia podstawowej kwoty grzywny, skarżąca zarzuca, że Sąd niesłusznie zaniechał dokonania wobec skarżącej dopasowania kwoty podstawowej poprzez jej obniżenie, chociaż powinno to nastąpić przy nie dyskryminującym stosowaniu odpowiednich kryteriów wymiaru ustalonych przez Sąd.

3) W trzecim zarzucie podniesiona jest niedopuszczalność szczególnego podwyższenia kwoty grzywny o 25 % w związku z rozmowami telefonicznymi o charakterze ostrzegawczym przed wszczęciem kontroli Komisji. Rozmowy te nie wypełniają znamion czynu karalnego i wbrew twierdzeniom Sądu, traktowanie ich jako okoliczności obciążającej przy obliczeniu wysokości grzywny zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 narusza zasadę nulla poena sine lege. Wyrok w sprawie Sarrió, przytaczany przez Sąd na uzasadnienie przeciwnego stanowiska nie znajduje zastosowania, ponieważ w stanie faktycznym leżącym u podstaw tej sprawy uwzględnione zostały, jako zwiększające wysokość grzywny, te okoliczności obciążające, które zaistniały w związku z popełnieniem czynu, a nie późniejsze działania, które miały następnie zapobiec wykryciu czynu. Ponadto Sąd w sposób domniemywany przypisał na niekorzyść skarżącej pewne okoliczności, co narusza reguły dowodowe.

4) W kwestii obliczenia wysokości grzywny skarżąca zarzuca ponadto przekroczenie górnej granicy sankcji wynoszącej równowartość 10 % obrotu koncernu, ustalonej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. Jeżeli Komisja przyjęłaby jako kryterium odpowiednie obroty z roku 2000 lub z roku 1999, to powinna była zmniejszyć kwotę grzywny do wysokości 10 % obrotu koncernu sprzed zastosowania regulacji dotyczącej świadka koronnego. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie pozostawił tę kwestię otwartą, błędnie przyjmując, że nie ma ona znaczenia dla oddalenia zgłoszonych w tym zakresie zarzutów.

5) Ponadto skarżąca zarzuca niedostateczne uwzględnienie znaczenia dokumentów, do których wgląd został jej odmówiony w związku z niepełnym udostępnieniem akt. Skarżąca uzupełnia swe twierdzenia podniesione w postępowaniu w pierwszej instancji, wskazując, że Sąd Pierwszej Instancji dopiero w wyroku wykorzystał nowe i obciążające dokumenty, które nie były znane skarżącej i co do których nie została ona przedtem wysłuchana przed Sądem.

6) Skarżąca zarzuca ponadto naruszenie zasady proporcjonalności i prawa do własności poprzez całkowite nieuwzględnienie przy obliczaniu wysokości grzywny bezsprzecznie obniżonej zdolności finansowej skarżącej. Sankcje w sprawach karteli nie mogą prowadzić do zagrożenia bytu adresatów sankcji. Zdaniem skarżącej, miarą oceny stosowności sankcji i ich sprawiedliwego zastosowania w konkretnym przypadku jest samo zainteresowane przedsiębiorstwo. Kierowanie się tym, które części przedsiębiorstwa są do uratowania po upadłości spowodowanej nałożeniem grzywny jest generalnie niedopuszczalne. Sankcje powinny być obliczane w taki sposób, aby nie wymierzać gospodarczych „wyroków śmierci”.

7) Ostatecznie, skarżąca podnosi brak rozpoznania jej wielostopniowo sformułowanych zarzutów dotyczących nałożenia odsetek za zwłokę i odsetek liczonych od powstania zawisłości sprawy, które to zarzuty zostały w rezultacie jedynie oddalone. Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie nie wziął pod uwagę, że zarówno brak jest

podstawy prawnej do nałożenia odsetek, jak i do określenia ich wysokości, przyjętej w niniejszej sprawie. Nawet jeśli by uznać, że nałożenie odsetek jest zasadniczo dopuszczalne, aby zapobiec nadużywaniu skargi, to dla osiągnięcia tego celu właściwe jest, co najwyżej, nałożenie odsetek w znacznie obniżonej wysokości. Ma to szczególne znaczenie w związku z drastycznie podwyższoną wysokością sankcji, co prowadzi do równie drastycznego zwiększenia całkowitej kwoty nałożonych odsetek. W zaskarżonym wyroku nie zostały rozpoznane podniesione zarzuty materialne. Zamiast tego rozpoznano zarzut, którego skarżąca nie podniosła.

(¹) Jeszcze niepublikowane w Zbiorze Orzecznictwa.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Fővárosi Bíróság (Węgry) z dnia 24 czerwca 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Attila Vajnai

(Sprawa C-328/04)

(2004/C 262/27)

Dnia 30 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Fővárosi Bíróság, wydanego dnia 24 czerwca 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Attila Vajnai.

Fővárosi Bíróság zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy § 269/B ust. 1 Büntető Törvénykönyv, na mocy którego, kto publicznie używa lub nosi symbol składający się z pięcioramienną czerwoną gwiazdą popełnia występki, jeśli nie zostały spełnione znamiona cięższego przestępstwa, pozostaje w zgodzie z podstawową zasadą prawa wspólnotowego o zakazie dyskryminacji? Czy artykuł 6 UE, zgodnie z którym Unia opiera się na zasadach wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, oraz dyrektywa 2000/43/EG (¹), która również odwołuje się do podstawowych wolności, w związku z art. 10, 11 i 12 Karty Praw Podstawowych umożliwiając osobie, która chce wyrazić swe polityczne przekonania za pomocą symboli, które je reprezentują, dokonanie tego w każdym Państwie Członkowskim?

(¹) Dz.U. L 180, str. 22.